

БІЛА РІЗДВЯНА ПАНЧОХА

Чейкелл не думала, що її брат колись зміниться.

Чейкелл Уордлей Герберт
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у США.

Чейкелл сміялася зі смішних картинок її сестри. То був Святвечір, і вона та її сім'я грали у гру біля каміна, в якій треба було малювати картинки.

Святвечір був для Чейкелл улюбленим днем у цілому році. Вона відчувала затишок і щастя, бо їй подобалося куштувати пригощання і весело проводити час. Їй не хотілося, щоб це закінчувалося!

“Добре, — сказала мама. — Настав час для білої різдвяної панчохи!”

Чейкелл усміхнулася. Святвечір був її найулюбленішим днем, і це була її найулюбленіша традиція.

Там, де вона жила, люди на Різдво вішали великі гарні панчохи над каміном. Різдвяного ранку вони були наповнені різними смаколиками! Але ця панчоха була особливою! Чейкелл і її сім'я заповнювали її дарами для Ісуса.

Мама витягнула красиву білу панчошу із золотим оздобленням. Потім вона роздала кожному олівець і клаптик паперу. “Напишіть щось одне, що ви хочете пообіцяти Ісусу наступного року”, — сказала вона.

“Потім ми покладемо ці папірці в панчошу, і наступного року ми прочитаємо їх на Святвечір, — додав тато. — Але спочатку прочитаймо наші обіцяння з минулого року”.

Він взяв панчошу і витягнув маленькі папірці з минулого року. Він роздав їх, і Чейкелл тихо прочитала своє: “Я буду допомагати більше вдома”. Вона подумала, що вона досить добре впоралася в цьому році. Але що вона буде писати цього разу?

“Я знаю, що я напишу!” — радісно сказала її сестра.

Чейкелл подумала про те, що вона могла дати Ісусу. Що вона може робити краще наступного року, аби бути більше схожою на Нього? Що б Він хотів, щоб вона робила?

Саме тоді вона побачила свого старшого брата, Бредена, який щось писав на своєму папері.

Чейкелл насупилася. Вона не могла побачити, що він писав, але вона була впевнена, що це було щось, що він не буде *насправді* робити.

Бреден багато дражнив Чейкелл, і вони не дуже мирилися одне з одним цього року. Вона любила свого старшого брата, але вона не думала, що він колись буде намагатися стати більше схожим на Ісуса.

Чому він так погано ставиться до мене? — подумала вона.

Чейкелл спостерігала за тим, як він згорнув свій папірець і поклав його у білу панчошу.

Бреден побачив, що вона дивиться на нього й усміхнувся. “Не підглядай”, — сказав він.

Чейкелл подивилася на свій папір і написала: “Цього року я намагатимуся добре ставитися до всіх”. Потім вона також поклала свій папірець у панчошу.

Невдовзі настав час іти спати. Але Чейкелл не могла не думати про те, що написав Бреден. Ніхто не мав читати чужі обіцяння Ісусу, але вона *дуже* хотіла дізнатися!

Коли інші готувалися до сну, Чейкелл крадькома підійшла до білої панчохи. Вона знайшла папір Бредена і розгорнула його.

“Я обіцяю бути кращим до Чейкелл цього року”, — було там написано.

Вона не могла в це повірити! Це *насправді* написав Бреден? Вона відчула, що на очі навернулися сльози, і вона обережно поклала папір назад в панчошу.

Мама завжди казала, що віра в Ісуса Христа може допомогти будь-кому змінитися і стати більш подібними Йому. Можливо вона була права. Можливо Ісус дійсно міг допомогти Бредену і їй бути кращими одне до одного.

Наступного ранку, коли Чейкелл сіла снідати, у неї на душі досі були приємні відчуття. Щойно Бреден спустився сходами, вона міцно його обійняла.

Бреден широко розплющив очі. “О, це за що?” “Я просто хотіла тебе обійняти, — сказала вона. — З Різдвом!”

Бреден усміхнувся і обійняв її теж. “З Різдвом!” ●

ІЛЮСТРАЦІЇ КЕВІНА ФЕЙЛЗА